

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Hexaēmeron Hē Toi, Kosmourgia, Georgiou tou Pisidou
diakonou ...**

Georgius <Pisida>

Lutetiae, 1585

Persei mythologia insignis

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70102](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70102)

DE VANITATE VITÆ.

Intensionem soluat, animi quæ copula est:

Neu tensione tam graui tamque valida

Hæc tela vitæ emolliat communia:

Aequabili at mensura adaptet barbitum:

Vt rite cùm mox tensa erit, per eam feræ

Mentis quiescant motionum belluæ.

Vbi lapsa natura à decori tramite

Ad belluinam sortem abiuit deuia.

140

Sedenim vir ille mente solida ostenditur,

Calcauerit qui retia erroris mali,

Lapsusque fortunæ vsque adeo variabilis.

Nam plurimis Fortuna quæ dici solet,

Procella fastus cuncta quàm sublimis est,

Spe feruet hac præsumpta, & vsque fluctuans,

Summum vocatur in periculum ac metum.

Vt crure si quis inquieto cursitet:

Similia.

Vt qui efferuntur summa per fastigia,

Funes obambulando vinctos firmiter,

150

Si pes labascat, summitatis vertice

Vastissimam in profunditatem corruunt.

Sin humilis incedens humi flectit oculos,

Tollitur in altum, Perseo sublimiùs,

Alatus vt non sit: trucidat Gorgonas,

Peccata nempe erroris horrida maximè,

Quæ semper in se fixa habentes lumina

In saxa vertunt protinus viuentia:

Et belluæ libidinum obiectos feræ,

Monstrum volatu conficit celerrimo,

160

Scrúatque

Persei my-
thologia in-
signis, in qua
peccata ipsa
Gorgonib.
comparat:
perturba-
tiones animi
beluz mari-
næ, cordis
puritatem
Andromedæ
virgini.

- Λύσθ' ὅν ἀρμόζοντα τῇ ψυχῇ τόνου·
 Μηδ' αὖ βίαία καὶ βαρεία στυπιάσθ'
 Φύρθ' τὰ κοινὰ τῶν τῆ βίου βέλῃ·
 Ἴσθ' ὃ ρυθμῶ συμβολάσθ' τὴν λύρα,·
 Ὡς αὖ δι' αὐτῆς ἀσφαλῶς ἠρμωσμένῃς,
 Καὶ τῆς λογισμῶν ἠρεμῶσι θηεῖα.
 Ὅτε σφάσσει τῆς ὑπέροιστος ἢ φύσις
 140 Πρὸς θηεῖας ἐκτραπῆ μετουσίαις.
 Ἀνὴρ γὰρ οὗτος δεικνύται πεπησμένος,
 Ὑπερβηκῶς τ' πλάνης τὰ δίκτυα,
 Καὶ τοῖς ὀλίθοις τ' ἀφρόφου τύχῃς.
 Ἡ γὰρ πρὸς δῆλοισ ἀνομασμένη τύχῃ,
 Ὅσον αὖ δόξῃ πᾶς ὁ ἔσ' τύφου σάλος
 Βεβήσθ' δοκῆσθ', καὶ ἀφάρθ' τῇ φύσθ',
 Καὶ πρὸς μέγαν κίνδυνον ἦρται καὶ φόβον.
 Ὡς οἱ ἀφρέχοντες ἐκτενῆ σκέλθ'
 Ὡς οἱ πρὸς ὑψος ἐν μεταρσίῳ τάσθ'
 150 Σχοίκοις ἀφρέχουσι ἰχθυοσύνετοις.
 Εἴ που ὑπερσφαλῶσι τῆς ὑψωμάτων,
 Ἐν τῷ βάθῃ πίπτοισι τῆς στυπαιμμάτων.
 Εἰ δ' αὖ ταπεινός ἐστὶ τὸ βλέπει καίτω,
 Πρὸς ὑψος ἦρται, τὸ πλέον τ' Περσέως,
 Καὶ μὴ πλεροῦται, τὸ φονδύθ' Γοργόνας,
 Τὰς δεσποσώποισ τ' πλάνης ἀμάρτίας,
 Αἱ τοῖς πρὸς αὐτὰς ἐκτενῆς θεωμένους
 Λίθοις μεταλλάττοιεν ἐμφυχωμένους,
 Καὶ πρὸς τὸ κῆτος τῆς παθῶν τετραμμένων,
 160 Τὸ μὲν φονδύθ' ὅτ' ἀμεταρσίῳ δρόμῳ,

ΕΙΣ ΜΑΤΑΙΟΝ ΒΙΟΝ.

Σώζῃ δὲ σεμνῶν πρῆξενον πλὴν καρδίαν.
 Εἰ γὰρ μαθητιῶν τις ἐμφρόνως θέλοι
 Μαθεῖν ἑαυτὸν, πᾶσιν ἔγνω πλὴν φύσιν·
 Καὶ κοσμικῶν φρονήσιν εἰκότως ἔχῃ·
 Σμικρὸς γὰρ ἔστι κόσμος αἰθεράτου φύσις·
 [Καὶ μηδὲν εἶ] σαφρόνως πεπηγμένος,]
 Ἄνω βαδίξῃ τὰ βεβηκέναι κάτω.
 Φύλαξ δὲ πρὸ πλὴν καλῶν ἀπιμῖαν,
 Πολλῶν τε δόξαν πλὴν ἀδοξίαν ἔχῃ·
 Ἄσφ γὰρ ὕβρις εἰσὶ τοῖς πρῶτοις,
 Ἐπαυτός ἐστι τῶν τοῖς ὑβρισμῶν.
 Ἡ γὰρ πρὸ δῆλοισ ἀνομασμένη τύχη,
 Εἰκὼν τις ἔστιν ἀταρεπῶς ὀρχηστρίδος
 Ἐν τοῖς ἑαυτοῖς ἀπικλωμένης εὐφροῖς,
 Χρηστονούσης τῷ βίου τὰ πλάσματα
 Σκιαῖς ἀμυδραῖς, οὐχ ἰσχυρῶν πραγμάτων.
 Ἡ δρῦπτεται μὲν ἀταρεπῶς ὀρχουμένη.
 Σφέφῃ δὲ * τὰς κόρας τῶν ὀμμάτων *
 Γρῶς οἷς τὸ χεῖνον ὄμμα λοξάσαι θέλει.
 Εὐθύς δὲ πέμπει πρὸς τὸν δῆλον τὴν θεῶν,
 Συνασατεῖν θέλουσα τῇ θεαίᾳ.
 Μορφοὶ δὲ πολλὰ, πάντα μὲν μιμουμένη,
 Μηδὲν δὲ δράσα τῶν αἰεὶ πεπηγμένων.
 Ἡ μαχρὰς ὄντως, ἢ ποτὲ μὲν οὐδένα,
 Ἐεῶν ἢ πάλως γηματοῖται πόθου.
 Ἄλλοις μὲν ἄρχαι καὶ θεοὶ καὶ βήματα,
 Οἷς εἰσὶν ἔχθρα συμφυῖς, καὶ φροντίδες,
 Ὅσοις δὲ νοῖς πέφυκεν ἐσθειμένος,

ἴσ. δ' ἑαυτοῖς.

170

180

Θεοὶ,

Seruâtque cordis virginem venerabilem.
 Nam si sciendi cupidus optet discere
 Se, nosse naturam simul rerum potest.

Sui notitia.

Ac iure mundanam obtinet prudentiam:
 (Natura vt hominis Mundus est quidam minor)

Homo,
 paruus mun-
 dus.

[Et quòd nihil sit fixum & immotum manens]

Hic versus
 lacuna suspi-
 cionem affert.

Sursum eleuatur, quòd deorsum pergeret,

Fugitque famam, ceu decentem infamiam,

Ingloriúsque gloriam multam tenet.

170 Nam sunt honoratis viris conuicia,

Quæ iniuriâ laudes laceffit cluent.

A plurimis Fortuna quæ dici solet,

Fortuna sal-
 tatrici si-
 milis.

Imago saltatricis est ignobilis,

Quæ circulis suis reflexis & rotis

Figmenta vitæ statuit, vt visum sibi,

Vmbris subobscuris, quibus res non subest,

Lasciuibundâque indecorè saltitat.

Obuertit oculorum suorum pupulas

In quos amat spectare limis clanculum,

180 Statimque vultum flectit ad alios suum,

Vt gaudet aspectus vicissitudine.

Pleraque figurat, cuncta vult imitari:

At nil eorum perficit, quæ firma stant.

Verè meretrix, neminem quæ quanquam amet,

Amore fingit feruido se corripì.

Veri & ficti
 Christiani
 studia.

Alijs Magistratus, tribunalia, throni,

Quæis odia cordi, curæ & acres insitæ:

At quæis solida constansque mens natura inest,